

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu - Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSO Anna Goździewicz

Protokolant: st. sekr. sąd. Blandyna Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2017 roku w Poznaniu

sprawy

z powództwa: **F. (...)w W.**

przeciwko: **Przedsiębiorstwu Usługowo – Producyjnemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. w upadłości likwidacyjnej**

o zapłatę z tytułu należności za pracę 68 byłych pracowników pozwanego

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 166.198,72 zł (sto sześćdziesiąt sześć tysięcy sto dziewięćdziesiąt osiem złotych 72/100) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 523.720,50 zł (pięćset dwadzieścia trzy tysiące siedemset dwadzieścia złotych 50/100) od dnia 5 lutego 2016 roku do dnia zapłaty.
2. Kosztami procesu obciąża w całości pozwanego i z związku z tym:
  - a) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
  - b) nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 8.310 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSO Anna Goździewicz

UZASADNIENIE

Powód -F. (...)w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Usługowo-Producyjnego (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K. kwoty 166.198,72 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 523.720,50 zł od dnia 5 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że pozwana spółka, mając problemy z płynnością finansową, nie wykonywała swoich zobowiązań, w tym nie wypłacała pracownikom wynagrodzenia. W związku z tym, świadczenia te spełnił powód, w szczególności na rzecz 68 byłych pracowników pozwanej, wypłacił łącznie kwotę 523.720,50 zł. Powołując się na przepis art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy powód podniósł, że wypłata świadczeń spowodowała z mocy prawa przejście na niego roszczenia wobec pozwanej. Powód wyjaśnił, że z uwagi na postawienie pozwanej spółki w stanie upadłości dochodził zwrotu wypłaconych świadczeń w ramach prowadzonego postępowania upadłościowego, a jego wierzytelność w kwocie 523.720,50 zł została z urzędu umieszczona na liście wierzytelności w kategorii drugiej. W niniejszym postępowaniu powód dochodził natomiast należności z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych od kwoty należności głównej (523.720,50 zł) od 21 marca 2013 r. do 4 lutego 2016 r. Powód wywodził, że należą mu się od

pracodawcy odsetki za opóźnienie w zwrocie wypłaconych pracownikom świadczeń poczynając od upływu terminu, w którym świadczenia te powinny być spełnione (pозew - k. 2-6, pismo z 8.04.2016 r. - k. 37).

Pozwana - Przedsiębiorstwo Usługowo - Produkcyjne (...) sp. z o. o. w upadłości z siedzibą w K.wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności podniosła, że zgodnie z art. 12 ust. 3 w zw. z ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13.07.2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w wersji obowiązującej w dniu 20.03.2013 r., a więc gdy powód dokonywał wypłaty świadczeń, wynagrodzenie za pracę pracowników niewypłacalnego pracodawcy podlegało zaspokojeniu ze środków Funduszu jedynie za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. Zgodnie natomiast z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawa o o.r.p.n.p., niewypłacalność pracodawcy zachodzi m.in. gdy sąd upadłościowy wyda postanowienie o ogłoszeniu upadłości pracodawcy obejmującej likwidację jego majątku. Pozwana wywodziła zatem, że skoro do wydania postanowienia o ogłoszeniu jej upadłości doszło 20.12.2012 r. to nie istniały podstawy do wypłaty świadczeń za okres wcześniejszy niż październik 2012 r. Tym samym nie ma podstaw do naliczania odsetek od tej części świadczenia głównego.

Niezależnie od tego pozwana podniosła zarzut przedawnienia. Jej zdaniem podstawą dla roszczeń Funduszu jest instytucja podstawienia przewidziana w art. 518 § 1 k.c., która umożliwia zmianę podmiotową wierzyciela z mocy prawa przez sam fakt spłaty wierzytelności przez osobę trzecią. Implikuje to przejście na spłacającą wierzyciela osobę trzecią, którą w niniejszej sprawie jest F. (...) w W., wszelkich ograniczeń związanych spłacaną wierzytelnością, w tym również tych wynikających z biegu przedawnienia. Tym samym możliwe jest kierowanie wobec Funduszu wszelkich zarzutów, które kierowane być mogły wobec poprzedniego wierzyciela, czyli pracowników pozwanego. Wobec tego pozwana podniosła, że wypłacona przez powoda kwota 523 720,50 zł najdalej mogła stać się wymagalna w dniu 10.01.2013 r. przez co jej dochodzenie wraz z należnościami ubocznymi możliwe było do 10.01.2016 r. Pozew tymczasem w niniejszej sprawie został nadany w placówce pocztowej w dniu 18.03.2016 r., a więc po upływie trzech lat od dnia wymagalności zaspokojonych przez Fundusz należności

Odnosząc się do ujęcia roszczeń powoda w kwocie 523.720,50 zł na liście wierzytelności, jako okoliczności przerywającej bieg terminu jej przedawnienia, pozwana zwróciła uwagę, że roszczenia Funduszu nie wymagają zgłoszenia sędziemu-komisarzowi w toku prowadzonego postępowania upadłościowego, bowiem są na liście wierzytelności umieszczane z urzędu. Nie może zatem w ten sposób zdaniem pozwanej dojść do przerwania terminu przedawnienia, skoro nie miała miejsca żadna aktywność wierzyciela (pismo z 26.01.2017 r. - k. 92-94).

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska. W szczególności odnosząc się do zarzutów pozwanej powód wskazał, że w wypłaconej kwocie 523.720,50 zł znalazły się niezaspokojone roszczenia 58 pracowników pozwanego pozostających w stosunku pracy na dzień niewypłacalności pracodawcy oraz 10 pracowników, których umowy o pracę ustały wcześniej. W przypadku tych ostatnich powód zaspokoił wnioskowane roszczenia za okres 3 miesięcy przed ustaniem stosunku pracy, ku czemu istniała jego zdaniem podstawa prawna.

Odnosząc się do zarzutu przedawnienia powód wskazał, że datą, od której są naliczane odsetki ustawowe za opóźnienie jest dzień następujący po dniu wypłaty środków przez powoda, a więc 20 marca 2013 r. Pozew w niniejszej sprawie został nadany w placówce pocztowej w dniu 18.03.2016 r. i w tym też dniu został przerwany bieg terminu przedawnienia (pismo z 23.03.2017 r. - k. 129-131).

Sąd ustalił, co następuje.

Pozwana - Przedsiębiorstwo Usługowo-Produkcyjne (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.prowadziła działalność gospodarczą między innymi w zakresie wykonywania prac budowlano-montażowych, projektowo-kosztorysowych, konstrukcyjnych. W związku z tym zatrudniała pracowników.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowody: wyciąg z KRS (k. 7-8v).

Dnia 20 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy P.w P. (...) wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości pozwanej obejmującej likwidację jej majątku. Jednocześnie wezwano wierzycieli upadłego, aby w terminie trzech miesięcy od daty ukazania się obwieszczenia zgłosili swoje wierzytelności.

Okoliczność bezsporna, a nadto dowód: postanowienie o ogłoszeniu upadłości (k. 9-12v).

W dacie ogłoszenia upadłości pozwana zatrudniała 58 pracowników i zaległa im z wypłatą wynagrodzeń co najmniej od października 2012 r. Oprócz tego posiadała również zaległości, co najmniej od września 2012 r. wobec 10 innych pracowników, których stosunki pracy zostały rozwiązane przed datą ogłoszenia upadłości.

Pozwana nie spełniła zobowiązań wobec powyższych 68 pracowników nie wypłacając im należnych wynagrodzeń. W związku z ogłoszeniem upadłości pozwanej i stanem jej niewypłacalności wypłaty tych świadczeń dokonał powód działając na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

Z powyższego tytułu powód wypłacił łącznie kwotę 1.008.448,43 zł, przy czym na podstawie wykazu zbiorczego kwotę 523.720,50 zł, resztę zaś na podstawie trzech wykazów uzupełniających.

W wypłaconej kwocie 523.720,50 zł znalazły się niezaspokojone roszczenia 58 pracowników pozwanej pozostających w stosunku pracy na dzień niewypłacalności pracodawcy oraz 10 pracowników, których umowy o pracę ustały wcześniej, tj:

- R. B. - 8 listopada 2012 r.,
- D. T., D. F., P. A. - 31 października 2012 r.,
- R. N. - 22 października 2012 r.,
- P. R. - 15 października 2012 r.,
- K. O. i R. C. - 30 września 2012 r.,
- A. M. - 28 września 2012 r.,
- M. N. - 14 września 2012 r.

Dowody: wykaz niezaspokojonych roszczeń (k. 13-25), potwierdzenie przelewu (k. 26), zestawienie należności z tytułu odsetek (k. 30).

Pismem z dnia 24 kwietnia 2013r. (...) zawiadomił Syndyka masy upadłości o przysługującej mu wobec upadłego wierzytelności z uwagi na wypłacone wynagrodzenia. Równocześnie powód wniósł o dokonanie zwrotu przedmiotowych należności w ramach postępowania upadłościowego w szczególności zaś wniósł o umieszczenie wierzytelności w kwocie 523.720,50 zł na liście wierzytelności i zaspokojenie jej z funduszków masy upadłości.

Postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy P.w P. (...) określił jako wierzyciela pozwanej F. (...)w W. i uznał dla niego wierzytelność w kwocie 523.720,50 zł w kategorii II.

Dnia 8 grudnia 2014 r. Sąd zatwierdził listę wierzytelności sporządzoną przez syndyka i przedłożoną sędziemu-komisarzowi w dniu 3 września 2013 r., zmienioną między innymi wspomnianym postanowieniem z dnia 17 grudnia 2013 r.

Przeciwko pozwanej w dalszym ciągu toczy się postępowanie upadłościowe. Sporządzono cztery uzupełniające listy wierzytelności, które nie zostały dotychczas zatwierdzone. Nie dokonano również ostatecznego planu podziału.

Dowód : pismo z 24.04.2013r. (k. 96), postanowienie z 17.12.2013 r. (k. 27), postanowienie o zatwierdzeniu listy wierzytelności (k. 28), wyciąg z listy wierzytelności (k. 29), pismo Sądu Rejonowego (k. 103).

Pismem z dnia 5 lutego 2016 r., doręczonym dnia 17 lutego 2016 r., powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 166.198,72 zł wraz z dalszymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 523.720,50 zł. Pozwany nie odpowiedział na to wezwanie, w szczególności nie spełnił wskazanego świadczenia.

Okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wezwanie do zapłaty (k. 31-32).

Powyższy stan faktyczny w istocie nie był między stronami sporny i został potwierdzony przedstawionymi przez powoda dokumentami, które Sąd uznał za w pełni wiarygodne. W szczególności pozwana nie kwestionowała, że została wobec niej ogłoszona upadłość obejmująca likwidację majątku, że nie wypłaciła wskazanym przez powoda pracowników wynagrodzeń, a także, że świadczenia z tego tytułu pokrył powód w zakresie określonym w pozwie. Nie został również zakwestionowany przez pozwaną fakt wcześniejszego rozwiązania umowy z 10 pracownikami. Początkowo zarzut dotyczący nadmiernej wypłaty należności ogólnikowo został wskazany. Przytoczono przy tym niepełne brzmienie przepisu art. 12 ust. 2 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych i odwołano się wyłącznie do okoliczności przedstawionych w uzasadnieniu pozwu. Po zajęciu obszernego i precyzyjnego stanowiska przez stronę powodową wskazującą konkretne daty ustania stosunków pracy przez 10 pracowników, pozwana nie odniosła się do stanowiska powoda w tym zakresie, w szczególności zaś nie zakwestionował go i nie próbowała udowodnić okoliczności odmiennych. W tych okolicznościach przedstawione przez powoda fakty należało uznać za przyznane. Podkreślić należy, że daty rozwiązania umów o pracę wynikają także zbiorczego wykazu dołączonego do pozwu.

Nadmienić należy, że w istocie spór między stronami dotyczył kwestii prawnych, w tym w szczególności istnienia podstaw do dokonania wypłat oraz przedawnienia roszczenia zwrotnego Funduszu wobec pozwanej, jako byłego pracodawcy zaspokojonych pracowników.

Sąd wbrew stanowisku pozwanej przeprowadził dowody ze wszystkich dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy na okoliczność istnienia, wysokości i wymagalności dochodzonego roszczenia, w tym ze zbiorczego wykazu niezaspokojonych roszczeń pracowników sporządzonego przez syndyka, złożonego wraz z pismem z dnia 23 marca 2017 r. (k. 129). Pozwana stała na stanowisku, że dokument ten został złożony zbyt późno i jako taki podlega pominięciu. Sąd zwraca jednak uwagę, że zgodnie z art. 207 § 6 K.p.c., normującym zasadę prekluzji dowodowej, sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody jeśli ich uwzględnienie spowodowałoby zwłokę w rozpoznaniu sprawy. Zgodnie natomiast z utrwaloną linią orzecznictwa, podzielaną przez Sąd meriti, przeprowadzenie dowodu z dokumentów, co do zasady, nie powoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy. Tak było również w niniejszym postępowaniu, o czym świadczy chociażby fakt, że na posiedzeniu, na którym przeprowadzono dowód z dokumentów, zamknięto rozprawę. Nie zostało przy tym naruszone prawo pozwanej do obrony, bowiem dokumenty te zostały jej doręczone wystarczająco wcześniej przed rozprawą. W związku z tym mogła ona odnieść się do treści tych dokumentów, w szczególności wnosząc o ich wyjaśnienie, uzupełnienie itp., czego jednak ostatecznie nie uczyniła.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W toku niniejszego postępowania powód - F. (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa Usługowo-Produkcyjnego (...) sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K. kwoty 166.198,72 zł. Kwoty tej domagał się z tytułu odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych za okres od 21 marca 2013 r. do 4 lutego 2016 r. od kwoty należności głównej wynoszącej 523.720,50 zł.

Jak już wspomniano poza sporem pozostawał fakt wypłacenia przez powoda na rzecz byłych 68 pracowników pozwanej świadczeń z tytułu wynagrodzenia za pracę. Pozwana, nie kwestionowała samej wypłaty ani istnienia ku niej podstawy, tj. własnej niewypłacalności. Podstawę wypłaty stanowił art. 12 ust. 3 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, zgodnie z którym roszczenia między innymi z tytułu

wynagrodzenia za pracę podlegają zaspokojeniu za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy albo za okres nie dłuższy niż 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy, jeżeli ustanie stosunku pracy przypada w czasie nie dłuższym niż 9 miesięcy poprzedzających datę wystąpienia niewypłacalności pracodawcy. Na tej podstawie powód wypłacił 68 byłym pracownikom pozwanej wynagrodzenie za pracę w łącznej kwocie 1.008.448,43 zł, przy czym na podstawie wykazu zbiorczego kwotę 523.720,50 zł, resztę zaś na podstawie trzech wykazów uzupełniających.

Sąd podkreśla przy tym, że pozwana nie kwestionowała ani tego, że nie wypłacała wynagrodzenia wskazanym w zestawieniu przedstawionym przez powoda pracownikom ani też, że świadczenia, w kwotach określonych w pozwie, były im należne. W szczególności pozwana nie zarzucała, że konkretne osoby nie były jej pracownikami. Wobec tego Sąd uznał, że pozwana powyższe okoliczności przyznała.

O ile jednak pozwana nie kwestionowała faktu dokonania wypłaty, to zarzucała, że nie było podstawy prawnej do wypłaty świadczeń za wrzesień 2012 r. W świetle dokumentów przedstawionych przez powoda ze stanowiskiem tym nie sposób się jednak zgodzić. Jednoznacznie wynika z nich bowiem, że w wypłaconej kwocie 523.720,50 zł (z którą wiąże się dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie) znalazły się niezaspokojone roszczenia 58 pracowników pozwanej pozostających w stosunku pracy na dzień niewypłacalności pracodawcy, tj. na dzień ogłoszenia upadłości oraz 10 pracowników, których umowy o pracę ustały wcześniej. O ile zatem w przypadku wspomnianych 58 pracowników istniały podstawy jedynie do wypłaty za trzy miesiące poprzedzające ogłoszenie upadłości pozwanej, tj. grudzień, listopad i październik, to w przypadku pozostałych 10 pracowników należało dokonać wypłaty wynagrodzenia za 3 miesiące poprzedzające ustanie stosunku pracy.

Stanowisko pozwanej oparte jest zatem na błędnej wykładni przytoczonego wyżej przepisu zakładającej, że wspomniane trzy miesiące poprzedzające rozwiązanie stosunku pracy musi pokrywać się z okresem trzech miesięcy poprzedzającym stan niewypłacalności. Takie rozumienie przepisu jest sprzeczne nie tylko z jego gramatycznym jego brzemieniem, ale również z celem, dla którego został ustanowiony. Ustawodawca wprost rozróżnia dwie podstawy wypłaty świadczeń wprowadzając alternatywę „albo”. Jego celem było bowiem zrównanie w prawach pracowników, których stosunek pracy trwał w momencie ogłoszenia upadłości pracodawcy z prawami tych, których stosunek pracy co prawda ustał wcześniej, ale którym świadczenie za prace również nie zostało wypłacone. Nie ma bowiem podstaw do różnicowania tych dwóch grup tak dalece, by tylko pracownikom, którzy pozostawali w stosunku pracy w momencie ogłoszenia upadłości, odmówić wypłaty należnych wynagrodzeń.

Wobec powyższego należało zatem uznać, że wypłacona przez powoda kwota w całości była należna i znajdowała podstawę w obowiązujących przepisach ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Sąd raz jeszcze podkreśla, że pozwana nie kwestionowała, że wskazane przez powoda osoby były jej pracownikami w wymienionych okresach, że należne było im wynagrodzenie oraz wreszcie, że nie zostało ono przez nią wypłacone. Wobec tego nie było podstaw do kwestionowania przedstawionego przez powoda wykazu niezaspokojonych roszczeń pracowników sporządzonego przez syndyka.

Zgodnie z treścią art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. z 2014 r., poz. 272 ze zm.) wypłata świadczeń pracowniczych ze środków F. (...)powoduje z mocy prawa przejście na marszałka województwa (działającego w imieniu powoda), roszczenia wobec pracodawcy, likwidatora lub innej osoby zarządzającej majątkiem tegoż pracodawcy lub do masy upadłości o zwrot wypłaconych świadczeń. Stosownie do art. 23 ust. 2 ww. ustawy, powodowi przy dochodzeniu zwrotu wypłaconych świadczeń przysługuje taka sama ochrona prawna, jaką odrębne przepisy przewidują dla należności za pracę. Wobec tego, skoro powód wypłacił byłym pracownikom pozwanej zaległe świadczenia, to z mocy prawa stał się w tym zakresie jej wierzycielem i może domagać się zwrotu wypłaconej kwoty.

W toku niniejszego postępowania powód nie dochodził jednak kwoty, którą zaspokoił roszczenia pracowników, a jedynie odsetek od tej wartości za okres od 21 marca 2013 r. do dnia 4 lutego 2016 r. Należność główna została bowiem umieszczona i uznana na liście wierzytelności w kategorii drugiej i na tej podstawie będzie egzekwowana.

Uprawnienie F. (...) do domagania się odsetek od wypłaconych kwot jest powszechnie akceptowane w orzecznictwie i doktrynie. (por. np. orzeczenie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2000 r. sygn. akt II CKN 709/98). Uznaje się przy tym, że wymagalność takiego roszczenia nie wymaga wezwania do zapłaty.

Sąd zauważa przy tym, że roszczenie objęte żądaniem pozwu nie dotyczy masy upadłości. Nie znajduje tu zastosowania art. 144 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze – t.j. z 2015 r., poz. 233, z późn. zm. (dalej jako Pr. up. i napr.). Zgodnie z tym przepisem po ogłoszeniu upadłości postępowania sądowe, administracyjne lub sądownoadministracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i prowadzone wyłącznie przez syndyka albo przeciwko niemu. W sprawach nie dotyczących majątku masy upadłości, upadły może występować w każdym postępowaniu bez ograniczeń, w tym zakresie bowiem przysługują mu wszystkie uprawnienia, zarówno o charakterze prawnomaterialnym jak i procesowym (Stanisław Gurgul w Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz. Wyd. C.H. Beck, Warszawa 2005, str. 480).

Sąd zwraca również uwagę, że ogłoszenie upadłości nie jest jednoznaczne z zakazem naliczania odsetek. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że roszczenie o odsetki za okres po ogłoszeniu upadłości nie podlega zaspokojeniu z masy upadłości i nie może być dochodzone w trybie zgłoszenia wierzytelności, roszczenia tego można dochodzić przeciw upadłemu w drodze powództwa nawet przed zakończeniem postępowania upadłościowego (zob. S. Gurgul, s. 350; P. Zimmerman, s. 124, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2003 r., II CK 67/02). Skoro odsetki liczone od dnia ogłoszenia upadłości nie mogą być zaspokojone z masy upadłości, to nie należy ich podawać w zgłoszeniu wierzytelności (art. 240 pkt 2 Prawa upadłościowego i naprawczego). Wytoczenie przeciw upadłemu powództwa o odsetki przypadające za okres po ogłoszeniu upadłości może okazać się konieczne zwłaszcza wtedy, gdy mogłoby dojść do ich przedawnienia (M. Allerhand, Prawo upadłościowe, s. 177).

Wobec powyższego, skoro powód wypłacił na rzecz byłych pracowników pozwanej świadczenia z tytułu wynagrodzenia za pracę dnia 20 marca 2013 r. to wtedy też przeszła na niego z mocy prawa wierzytelność wobec pozwanej o zwrot tej kwoty, zaś od dnia następnego pozostaje ona w opóźnieniu w spełnieniu tego swojego świadczenia i zobowiązana jest do zapłaty odsetek.

Ostateczne należało zatem rozważyć podniesiony zarzut przedawnienia. Pozwana wskazywała bowiem, że skoro przedawniona jest należność główna, to taki sam stan rzeczy dotyczy również świadczeń ubocznych, w tym odsetek. Nadto zdaniem pozwanej trzyletni termin przedawnienia powinien być liczony osobno dla każdego pracownika od dat, w których świadczenia na ich rzecz powinny być wypłacone. Innymi słowy skoro wypłaty dotyczyły na przykład września 2012 r., to termin przedawnienia rozpoczął się 10 października 2012 r. i upłynął 10 października 2015 r., a więc przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

O ile strona pozwana prawidłowo określiła długość terminu przedawnienia (3 lata, jako że chodzi o świadczenia okresowe), to błędnie określiła wymagalność roszczenia określonego przez powoda jako należne odsetki za okres od 21 marca 2013r. do 4 lutego 2016r., co w konsekwencji prowadziło do błędnego przyjęcia, że roszczenie jest przedawnione.

Skoro powód dochodził odsetek należnych od dnia 21 marca 2013r. to trzyletni termin przedawnienia tak określonego roszczenia upływał 21 marca 2016r. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony przed upływem wskazanego terminu. Co prawda pozew został wniesiony pierwotnie do sądu niewłaściwego - Sądu Okręgowego w K., ale jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie wniesienie pozwu do sądu rzeczowo lub miejscowo niewłaściwego jest skuteczne dla przerwy biegu przedawnienia (por. orz. SN z dnia 27 lipca 1973 r., II CR 345/73, OSP 1975, poz. 33).

W orzecznictwie istnieją odmienne stanowiska co do tego czy(...)należą się odsetki za okres od wymagalności roszczenia pracowniczego do dnia wypłaty należności przez Fundusz. Rozstrzygnięcie tej kwestii nie było konieczne w niniejszej sprawie skoro pozwany określił swoje roszczenie jako odsetki od dnia następnego po dokonaniu wypłaty. Zatem poniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia z powołaniem się na moment wymagalności roszczenia pracowniczego był niezasadny skoro powód nie domagał się należności odsetkowych za okres przed 21 marca 2013r.

Niezależnie od tego należy wskazać, że w ocenie sądu nie uległa także przedawnieniu należność główna. Co do tego roszczenia skutek w postaci przerwania terminu przedawnienia miało umieszczenie wierzytelności w kwocie 523.720,50 zł na liście wierzytelności i zatwierdzeniu jej. Sąd nie ma wątpliwości, że takie zdarzenie należy zrównać z podjęciem czynności zmierzającej do wyegzekwowania świadczenia. Nie ma przy tym znaczenia, wbrew twierdzeniom pozwanej, fakt, że wciągnięcie wierzytelności na listę, w tym przypadku następowało z urzędu - nie wymagało zgłoszenia sędziemu-komisarzowi w toku postępowania upadłościowego. Błędne jest rozumowanie, że skoro tak, to umieszczenie na liście nie prowadzi do przerwania terminu przedawnienia. Choć w przepisie art. 123 § 1 pkt 1 K.c. wprost mówi się o czynności, przez którą powszechnie rozumie się działanie, to jednak dokonując wykładni tego przepisu należy mieć na względzie jego cel. Przepis ten ma wymuszać na wierzycielach, aby dochodzili swoich wierzytelności w możliwie krótkich terminach i aby termin przedawnienia nie upłynął jeśli takie działania wierzyciel podjął. Powodowy Fundusz natomiast takich działań podejmować w ogóle nie musiał. Gdyby przyjąć rozumowanie pozwanej, to okazałoby się, że powód nie ma możliwości przerwania terminu przedawnienia, bowiem nawet jego ewentualny wniosek o umieszczenie wierzytelności na liście byłby bezskuteczny (a tym samym nie wywołałby również skutku w postaci przerwania terminu przedawnienia) skoro wierzytelność ta umieszczana jest na liście z urzędu. Oczywistym jest, że celem ustawodawcy nie było pokrzywdzenie w ten sposób Funduszu. Wręcz przeciwnie, powyższe regulacje miały ułatwić dochodzenie zwrotu wypłaconych świadczeń od pracodawców. Dodatkowo podkreślić należy, że powód nie był w tym zakresie bierny i pismem z dnia 24 kwietnia 2013r. zawiadomił Syndyka masy upadłości o przysługującej mu wobec upadłego wierzytelności z uwagi na wypłacone wynagrodzenia. Równocześnie powód w treści wskazanego pisma wniósł o dokonanie zwrotu przedmiotowych należności w ramach postępowania upadłościowego w szczególności zaś wniósł o umieszczenie wierzytelności w kwocie 523.720,50 zł na liście wierzytelności i zaspokojenie jej z funduszy masy upadłości.

Wobec powyższego należało uznać, że umieszczenie wierzytelności na liście, mimo, że nie wymagał żadnego działania ze strony powoda, doprowadziło do przerwania biegu przedawnienia, nakazywało uznać podniesiony zarzut przedawnienia należności głównej za niezasadny.

Żądanie powoda zasądzenia skapitalizowanych odsetek ustawowych od kwoty 523.720,50 zł za okres od dnia 21 marca 2013 r. do dnia 4 lutego 2016 r. w wysokości 166.198,72 zł oraz dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 523.720,50 od dnia 5 lutego 2016r. do dnia zapłaty okazało się zatem w pełni zasadne i podlegało uwzględnieniu. Podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 K.p.c. obciążając nimi w całości pozwaną, jako przegrywającą. Na tej podstawie zasądzono od niej na rzecz powoda kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazano ściągnąć od niej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę 8.310 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

SSO Anna Goździewicz